

=====

PRACTISCH OCCULTISME

=====

HOOFDSTUK VII.

C O M M U N I C A T I E.

Als wij spreken, dan brengen wij via trillingen een begrip over aan een ander mens. Maar wij brengen meer over. Het is b.v. niet goed mogelijk de emotie van een spreker weer te geven in het geschreven woord. Zelfs met de vele z.g. leestekens kan men eenvoudig niet overbrengen welke emotionele achtergrond de woorden heeft geladen. Er zijn nu een aantal klanken en klank-combinaties, die bij deze communicatie een heel eigenaardige rol spelen.

Misschien heeft u wel eens de strijdkreet gehoord, die langs vele Amerikaanse baseball-velden pleegt te galmen. Dat is: Ra! Ra! Ra! Als ik deze klank uitstoot en ik doe dat met voldoende intensiteit en volume, dan zult u daardoor - zonder dat de klank zelf enige betekenis heeft - een eigenaardig gevoel krijgen in de omgeving van de zonnevlecht. Dat is begrijpelijk, want "ra" is de sleutelklank, die nu eenmaal dit centrum beheerst. Ik wil misschien een lager centrum aanspreken en daarvoor kan ik de klank "va" gebruiken. Ik kan ook gaan naar "ha" en "ya". Al deze klanken op zichzelf betekenisloos. resoneren in een van de chakra's (een van de lotussen, zoals men wel zegt). waarin de levenskracht zelf t.o.v. de buitenwereld een bijzonder uitwisselingsproces heeft.

Het is zeer belangrijk, dat wij die communicatie en daarbij ook deze eigenaardigheden van overdracht van sfeer en gevoelens overwegen en dat wij proberen daarvan iets te begrijpen. Juist door de overdracht van de achtergrond van de in woorden of gedachten bevatte ideeën zijn wij nl. in staat om andere mensen onze innerlijke wereld met haar eigen waarden en wetten te doen delen.

In het practisch occultisme kennen wij verschijnselen als b.v. suggestie en hypnose. Hier is er echter sprake van een wilsoplegging, van eenzijdigheid. Indien er sprake is van communicatie, dan is er een wederkerig erkennen van een wereld, die mogelijkerwijze van de realiteit en van de daarin logisch kenbare waarden aanmerkelijk verschilt.

De logische waarden van de materiële wereld zijn niet bepalend voor de innerlijke wereld van de mens en evenmin voor zijn reacties. De voorstelling, die ik mij maak, bepaalt mijn reacties. En ofschoon die reacties zullen plaatsvinden in een reële wereld, kunnen zij mij daarin vele mogelijkheden en grotere kansen geven. Zij kunnen mij daarbij ook op velerlei wijzen hinderen en beletten een doel te bereiken.

Een bekend voorbeeld is de man, die dronken is of slaapwandelt en - menende dat hij zich op een brede verkeersweg bevindt - door een smalle dakgoot loopt. Wat een ander bij waakbewustzijn (dus bij volledig besef) niet zou gelukken, gelukt hem. Hij wandelt erover, alsof er niets aan de hand is. Niet alleen dat hij het element vrees heeft uitgeschakelt; neen,

meer nog: hij heeft een zekerheid, die hij normalerwijze alleen op de begane grond zou bezitten.

Indien het nu niet nodig is om door een goot te lopen, hoog boven de grond, dan heeft het ook geen zin een methode uit te vinden, waarmee wij een dergelijke toer zouden kunnen volbrengen. Laat ons dan gewoon op de begane grond blijven. Maar het kan noodzakelijk zijn over een dergelijke smalle weg te gaan; b.v. een touwhangbrug, die over een smal, maar diep ravijn hangt met een kolkende rivier erin. Op dat ogenblik moeten wij leren over te schakelen op een ander beeld. Denk u een ander beeld en probeer deze gedachte uit te drukken. Breng haar door woorden en vooral door klanken, dus door de overtuiging waarmee u zich gedraagt en tegenover andere uit, naar voren. Dan wordt zelfs de meest summiere brug, gemaakt van een enkele liaan, voor u tot een brede verkeersweg. U kunt daar dan zonder gevaar overheen gaan met allen, die u volgen. Erkent u het gevaar en laat u de angst daarvoor meespreken, dan ontstaat de aarzeling. Het gevaar wordt in de ogen van allen groter en ongevallen zijn bijna niet te vermijden.

Met dit eenvoudige voorbeeld geloof ik, dat ik u reeds een van de grondbeginselen heb duidelijk gemaakt: het beginsel van het super-imposeren van een aanvaardbare noodzakelijke werkelijkheid op de realiteit; en wel zodanig, dat de daadbehoefte daarin gelijk loopt. Dit laatste is noodzakelijk.

Als ik droom dat ik kan vliegen, zal ik dat nooit kunnen volbrengen. Maar als ik droom dat ik over een brede weg loop, terwijl ik mij in feite op een smalle weg bevind, dan zal ik op de smalle weg de zekerheid hebben, die mij anders zou ontbreken.

Velen denken dat occultisme alleen inhoudt: het zoeken naar het buitengewone. Maar praktisch occultisme is juist: gebruik maken van de normale noodzaken en mogelijkheden; echter met behoud van het begrip voor de innerlijke krachten, mogelijkheden en werkelijkheden.

Er zijn in de mens een aantal krachtbronnen aanwezig. Men geeft daaraan verschillende namen. Men spreekt daarover wel eens als het kundalinivuur e.d. In feite is dit een zenuwstroom, zich bewegend langs de ruggegraat, waaromheen een soort krachtveld, een verdichting van de aura ontstaat, die in zich dan weer een zekere beweging, een soort verstrengeling kent. Indien ik die kracht versterk, versterk ik evenzeer de totale kracht van het zenuwstelsel. Verzwak ik die kracht, dan verzwak ik eveneens de kracht van het zenuwstelsel. Heb ik dus meer zenuwkracht nodig (geen spierkracht, die kan ik mij niet zonder meer aanmeten, maar zenuwkracht), dan zal ik dit kundalinivuur of slangenvuur dus op de juiste wijze in mij moeten wekken. Ik zal de inductie van mijn aura, die ik door mijn geest kan beheersen, moeten laten terugwerken op het zenuwstelsel. Ik kan dan lichamelijk meer verwerken, meer verdragen en meer doen dan onder normale omstandigheden. Er is dus niet alleen een probleem van communicatie tussen mens en mens; er is ook een probleem van communicatie tussen het stoffelijk reële deel van uw persoonlijkheid en het voor u toch wat irreële geestelijke deel van uw persoonlijkheid.

Deze communicatie bestaat uit voorstelling. Als ik mij iets voorstel, dan maak ik daarvan een geestelijke werkelijkheid. Indien de geestelijke werkelijkheid, die ik mij voorstel, voldoende punten van overeenstemming heeft met mijn wezen, dan zal mijn geestelijk wezen daardoor worden beïnvloed. Mijn stoffelijk wezen kan echter deze geestelijke werkelijkheid niet aanvaarden. Zij ligt te ver weg; zij is niet bruikbaar. Indien echter dat, wat ik als geestelijke werkelijkheid ook stoffelijk op dit moment projecteer (dat is belangrijk: op dit moment), bruikbaar en aanvaardbaar is, dan zal ik wat geestelijk is opgebouwd kunnen overdragen als een kracht (dus een vermogen tot handelen) aan de materie.

U ziet, dat het belangrijk is, dat wij gelijke waarden hebben.

Tussen mensen, zoals uit de klank-voorbeelden wel blijkt, is dat vooral de hoofdtrillingswaarde, die in elk menselijk zenuwstelsel ongeveer gelijk is en daarmee ook de bestemmende vibraties voor elk karakter afzonderlijk. Voor de overdracht van geest naar materie is het vooral de aanvaardbaarheid. Het moet gelijkwaardig zijn. Indien in een voorstellingswereld en in een reële wereld één punt geheel gelijkwaardig is, dan is een overdracht van alle krachten in de geestelijke wereld naar de materie mogelijk. Begrijp goed, dat dit niet betekent, dat de geestelijke voorstellingswereld nu ook stoffelijk wordt gerealiseerd. Maar er is een kracht, waarmee meer kan worden gedaan dan anders.

Er is natuurlijk ook over magie met u gesproken. En vele mensen denken dat magie iets is, waarmee je hokus-pokus uit niets iets maakt. Dat bestaat niet. Het principe van de magie is de omvorming van waarden; van het een naar het ander. Dat is wat in de chemie gebeurt. En het komt in het dagelijks leven regelmatig voor. Als u in huis een transformator heeft, waarmee u stroom van 110 of 220 volt omzet in stroom van laat ons zeggen 16 of 18 volt, dan verandert u ook iets. U verandert een waarde.

Waardeverandering is de essentie van de magie. Waardeverandering mogelijk maken is nu de essentiële betekenis van communicatie. Communicatie heeft altijd ten doel, wanneer wij haar in het occulte gebruiken, om een bestaande toestand zodanig te verstoren, dat een zoveel mogelijk door ons bepaalde en geleide verandering van waarde tot stand komt. Dat kan in onszelf zijn en dat kan ook in een ander plaatsvinden. In alle gevallen moet worden gesteld: Waar geen verandering optreedt, daar is ook geen werking van magisch of occult standpunt mogelijk.

Nu kom ik nog even terug op de kwestie van klanken.

Wij kennen allen de vele incantaties (u noemt ze soms ook gebeden), waarmee men zich richt tot een godheid of tot een hogere kracht. Kunnen wij met woorden, met klanken, een geest of een kracht in verschijning doen treden? Kunnen wij ons wezen in verbinding stellen met een geestelijk wezen van hoge orde alleen door woorden? Kijk, ook dit probleem van communicatie is - in occulte zin althans - eenvoudig.

Als ik een incantatie uitspreek, dan wordt hierdoor in mij een klank voortgebracht. Deze klank heeft bepaalde sleutelvibraties. Deze vibraties zullen in de omgeving de daarvoor ontvankelijke voorwerpen en eventueel ook delen van de atmosfeer in een bijzonder heftige beroering brengen. Dit is stoffelijk misschien niet zonder meer kenbaar, maar het is aanwezig. De vibratie heeft veel gemeen met de emotie, die ik uitstraal. Mijn gebed, mijn incantatie, is niet de ledige formule. Zij is het dragend medium, waardoor ik mijzelf en de omgeving afstem voor wat er in mijn gevoelsinhoud aanwezig is.

De gevoelsinhoud, geënt op de draaggolf van de geschapen juiste trillingen en condities, kan doordringen in andere sferen. Zij kan daar misschien geen grote demonen zonder meer dwingen te verschijnen; daarvoor is er meer nodig. Ze kan misschien niet de hoogste kracht van alle leven onmiddellijk in resonans met uw eigen wezen brengen - u zoudt dat trouwens niet eens kunnen verdragen - maar u kunt in die richting werken. U kunt de communicatie krijgen met de godheid. U kunt de mentale verbinding krijgen met de demon, met de overgegene of met wie u wilt. En daarmee heb ik dan een verbinding tot stand gebracht.

Maar verbindingen op zich hebben alleen zin, indien daarmee een doel wordt nagestreefd. De meeste mensen vergeten, dat communicatie slechts zin heeft, indien er werkelijk een waarde wordt overgedragen. Een ledig gebed, een bezwering om te zien of het gaat, is waardeloos. Meer nog, zij is gevaarlijk. Woorden spreken, zonder dat daar een betekenis achter zit, is vermoeiend en gelijktijdig gevaarlijk. Zij scheppen verantwoordelijkheden

en situaties, die u niet kunt overzien. Communicatie moet dus gericht zijn. En daarvoor gelden dan enkele regels, die ik wil trachten kort te formuleren.

1. Geluidscommunicatie bevat behalve woord-inhoud ook emotionele inhoud. De emotionele overdracht is - occult gezien - het belangrijkste, aangezien hierdoor een gezamenlijke afstemming kan worden verkregen.
2. Communicatie tussen eigen geestelijk "ik" en stoffelijk "ik" kan alleen daar bestaan, waar in de denkwereld en in de erkende realiteit tenminste één punt identiek is. Vanuit dit punt kan een gelijkheid van afstemming worden bereikt en zal een overdracht van krachten mogelijk zijn. Het is echter niet mogelijk de geestelijk voorgestelde waarden zonder meer in de materie te realiseren, of omgekeerd.
3. Tussen mens en geest berust de communicatie op afstemming plus projectie. De afstemming wordt mede bereikt door klanken of eventueel gebaren en ritmen, zodat het "ik" volledig is gericht in de eerste plaats op zijn doel en in de tweede plaats op de emotie, waardoor de harmonie wordt bereikt met een geestelijke sfeer of met een deel daarvan. Op grond hiervan kan een contact worden bereikt en zal - zij het in beperkte mate - een overdracht van kracht uit de geest of uit de sfeer aan de mens in zijn geest zowel als op den duur ook in zijn stof mogelijk zijn.
4. Alle pogingen tot communicatie, die geen ernstig overwogen en gericht doel hebben, zijn gevaarlijk. Zij kunnen leiden tot onvoorziene consequenties, betekenen een verspilling van krachten en doen - occult gezien - in het leven van de geest zowel als in de stof verschijnselen optreden, die slechts met grote moeite zouden kunnen worden overwonnen.

-:-

HOOFDSTUK VIII.

PERSOONLIJKHEIDSPROJECTIE.

Een persoonlijkheid kan zichzelf projecteren op het moment, dat de scherp gedefinieerde persoonlijkheid kan worden uitgestraald. Waar geen zelfkennis is of als deze onvolledig of verkeerd is, wordt deze ook zodanig aan de buitenwereld overgedragen. U zult begrijpen, dat een dergelijke overdracht steeds onvoorziene gevolgen heeft. En daarom geldt wel Ten eerste: Indien ik wil werken met persoonlijkheidsprojectie, moet ik een redelijke mate van eerlijke zelfkennis bezitten. Heb ik deze echter, dan zal het mij mogelijk zijn mijn persoonlijkheid dominerend tot mijn omgeving te wenden.

Ten tweede: Alles, wat niet actief is, is door zijn rust en op het moment van zijn rust ondergeschikt aan datgene, wat actief is. Zelfs zwakke krachten, die actief zijn, zullen op het moment van hun actie sterker zijn dan grotere vermogens, die in rust zijn. Zij zullen door hun actie dan ook kunnen bepalen op welke wijze hetgeen zich in rust bevindt in actie zal komen. Degeen, die bepaalt welke actie wordt uitgevoerd, is in feite de meester.

Als u met mensen of met geesten te maken heeft en u weet wie u bent en wat u wilt en u wijdt elk gebaar, elke gedachte, elk woord mede hieraan, dan legt u uw eigen wezen a.h.w. aan anderen op.

Men meent wel eens, dat persoonlijkheidsprojectie alleen mogelijk is door middel van woorden en veel gebaren. Iemand, die innerlijk een beeld van zichzelf heeft en dit met grote scherpste weet uit te drukken, zal zijn persoonlijkheid zelfs reeds kunnen opleggen aan een gezelschap, dat zich van zijn aanwezigheid op dat moment nog niet eens bewust is. Er is hier dus een grote mogelijkheid om onszelf door te zetten en - zeker wanneer het ook de geest betreft - om een selectie mogelijk te maken uit de geestelijke krachten, die met ons eventueel in verbinding zouden willen of kunnen treden.

Wij zullen nu nagaan wat noodzakelijk is om deze projectie scherp en gericht te doen plaatsvinden. En dan moeten we allereerst zeggen:

- a. Een voortdurende projectie van de persoonlijkheid kan wel instinctief maar niet bewust geschieden. Zij zal daarom voor hetgeen men bewust wil bereiken geen betekenis hebben.
- b. Alle projectie van de persoonlijkheid dient bewust te gebeuren, zo wij meester willen zijn over de daaruit voortkomende resultaten.

Indien ik mij geestelijk en lichamelijk instel, daarbij rekening houdende met de werkelijke waarden van mijn wezen, zo kan ik mij elk willekeurig doel stellen. Hierdoor zal ik in staat zijn een ieder, die niet zelf even intens bewust actief is, te dwingen tot het tijdelijk beschouwen of aanvaarden van mijn doel. Hiertoe begin ik mij natuurlijk geestelijk te richten - aannemende dat ik zelfkennis heb.

Geestelijk richten is een proces van ontspanning van het lichaam. Het lichaam wordt ontspannen. Er wordt een voorstellingswereld opgebouwd, waarin het "ik" wordt erkend plus de acties en noodzaken, die door het "ik" beseft zijn. Als dit beeld geheel en scherp in ons gevormd is, zullen wij - dit beeld zoveel mogelijk behoudende - overgaan tot actie. Onze toestand van rust wordt dan verbroken. Elke beweging die wij maken, elk geluid dat wij uitbrengen, ja, elk richten van onze aandacht brengt nu het in ons aanwezige beeld over aan de wereld. In die wereld zullen er bepaalde delen zijn, die ons niet kunnen aanvaarden. Zij zullen over het algemeen worden afgestoten en zich dus van ons pad verwijderen. Dat er weerstand wordt opgeroepen, geschiedt slechts zelden; en alleen dan, indien in de daadvoorstelling een element van agressie kenbaar aanwezig is. Datgene, wat harmonisch met ons is, erkent dit streven voor het zijne en voegt zijn krachten bij de onze. Dit betekent een versterking van geestelijk en lichamelijk vermogen; lichamelijk door de samenwerking, geestelijk door de harmonie.

Datgene, wat niet actief is (dus geen beeld van zichzelf heeft en geen besluit heeft genomen), wordt - zij het tijdelijk - door ons meegesleept in de richting van ons denken. Het komt tenminste tot een geestelijk beleven van ons standpunt; daarnaast vaak tot een mentaal beschouwen van ons standpunt en een instinctieve reactie, die in overeenstemming is met ons meer stoffelijk streven.

Hebben wij dit eenmaal bereikt, dan zullen wij onze projectie moeten staken. Het voortzetten van de projectie van dit "ik", zijn wensen en inzichten op de wereld impliceert het toenemen van steeds grotere ressentimenten en weerstanden. En daaruit zal ik geestelijk en lichamelijk grote moeilijkheden en schokken kunnen verkrijgen. Indien ik echter slechts volhoud, totdat ik een erkenning heb afgedwongen en niet verder, zal deze erkenning het feit van mijn bestaan en streven hebben verankerd in al wat er in geest en stof rond mij aanwezig is. Er kan dan door de wereld rond mij een eigen houding worden bepaald. Deze houding maakt het mij mogelijk te zien wat mijn juiste weg van streven is, wat mijn juiste mogelijkheden

op dit moment zijn. Het doet mij daarnaast erkennen op welke wijze ik voor mijn wereld de grootste betekenis kan hebben. Ik heb dus een vergroting van zelfkennis, een bevordering van eigen juiste activiteit in geestelijke en stoffelijke wereld. Daarnaast heb ik een duidelijk beeld verkregen van al datgene, wat mijn tegenstander is.

Wie zijn persoonlijkheid projecteert, mag nimmer uitgaan van het denkbeeld, dat er vijanden zijn. Indien ik mijn persoonlijkheid projecteer en ik probeer daarbij het kwaad te bestrijden, dan zal ik daarmee a priori elk - dus ook nog niet actief - kwaad tot uiting brengen, want er moet een reactie komen.

Een persoonlijkheidsprojectie dient altijd alleen gericht te zijn op positieve bestrevingen, op de positieve punten van het leven, op de positieve erkenningen van de geest. Dit zal u duidelijk zijn. Want stel, dat u hier zit met 400 mensen. Die 400 mensen willen allen gelukkig zijn. Maar er is een groot aantal van hen, die dat geluk alleen op een bepaalde wijze wil benaderen. Indien u nu dus opvattingen, die dat geluk uws inziens onmogelijk maakt, gaat bestrijden, dan heeft u de kans dat van die 400 mensen er 350 tegen u zijn. Dat is misschien geen volledig bewuste kracht, maar geestelijk is het een behoorlijk grote potentie. Het betekent verder stoffelijk een belemmering. Want die mensen, die eerst passief waren, worden nu actief. Ze gaan zich ook meer stoffelijk tegen u verzetten. Indien u uitgaat van "geluk" en u bouwt het positieve beeld van geluk op zonder de belemmeringen te erkennen, dan zal bij de meesten van hen een harmonie mogelijk zijn. U krijgt dan misschien 350 mensen mee. U heeft een geestelijke kracht, een sfeer geschapen, waarin uw wil - langzaam maar zeker versterkt misschien door het meer bewuste willen van velen in die gemeenschap - in staat is alle geestelijke invloed van anderen eenvoudig terzijde te schuiven. Doordat er harmonie bestaat (een bevestiging), zal ook het gevaar voor b.v. lichamelijk geweld of voor verkeerde stoffelijke handelingen in veel mindere mate aanwezig zijn.

Veel van hetgeen men massa-hysterie en volksmennerij noemt is op persoonlijkheidsprojectie gebaseerd. Wij weten hoe gevaarlijk het kan zijn, wanneer een mens zijn wensdroom als werkelijkheid aan de mensheid oplegt. Hij kan daardoor hele revoluties ontketenen. Het komende jaar zal dat ongetwijfeld aantonen. Maar als die mens uitgaat van zichzelf zoals hij zichzelf kent of van zijn wereld zoals hij die meent te kennen, als hij dus eerlijk is in zijn projectie, dan zal het resultaat nooit negatief zijn. Het blijft positief.

U vraagt zich misschien af, of er bij de persoonlijkheidsprojectie krachten worden voortgebracht, die u reeds kent of die nog niet genoemd zijn. Ik noem ze kort op.

1. Door de geestelijke ontspanning en concentratie wordt het totaal van de mentale wereld ingeschakeld en gericht. Daarnaast wordt de wereld van levenskracht eveneens grotendeels gebundeld en gericht, ongeveer voor $\frac{3}{4}$. De beelden, die er in de astrale wereld ontstaan, zijn voor u een bevestiging, zodat uw astrale wereld de volledige weerkaatsing is van uw geestelijk streven.
2. In uw lichaam zullen door de verschillende lichamen (waaronder vooral het levenslichaam) stimuli worden gegeven, die - uitgaande van de aura - doordringen tot in het zenuwstelsel en de verschillende klieren en die daarmee uw lichaam in de juiste conditie brengen om a.h.w. verder te gaan; om waar te maken wat u in uw persoonlijkheid als juist heeft erkend. Op het ogenblik, dat u een leugen gebruikt, is het mogelijk dat het geestelijk proces zich nog wel afspeelt, maar dan worden de stimuli voor de stof helemaal verkeerd en krijgt u dus averechtse resultaten. U wilt b.v. sterk worden en in plaats daarvan krijgt u de slappe lach. Dergelijke resultaten moeten wij voorkomen. Daarom: absolute eerlijkheid!

3. Dan spreken we heel vaak ook nog in dit verband van de goddelijke kracht. Dat is natuurlijk een naam en meer niet. Als ik mijn persoonlijkheid eerlijk en oprecht projecteer, dan geef ik dus mijn waarheid weer. Mijn streven is ook een deel van mijn waarheid. Waar-zijn wil zeggen: harmonisch-zijn met de totaliteit van de schepping, voor zover je daarvan deel uitmaakt. Want je eigen waarheid is deel van de kosmische waarheid. Het betekent, dat eventueel traag toegevoerde kosmische krachten door de harmonie minder worden geremd. De toevoer van kosmische krachten kan inderdaad groter worden en wij zien dan dat de geestelijke en daardoor ook de lichamelijke potentie hoger ligt dan de norm. De goddelijke krachten werken dus - zij het alleen in voorgaande zin - met ons mee.

Als wij nu het vorige en dithoofdstuk samen nemen (de communicatie en de projectie van de persoonlijkheid), dan hebben we dus het middel gevonden om één te zijn met de wereld.

Eén-zijn met de wereld is in het occultisme wel een heel belangrijke bereiking. Want de wereld is de bron van alle levende krachten. Ze wordt in de oudheid verpersoonlijkt door vele goden en godinnen. Maar zij kan ook worden omschreven als een samenstel van velden, potenties en chemische processen. Hoe wij dit ook doen, eenheid met de aarde wil zeggen, dat de totaliteit van haar velden, haar potenties en haar chemische reacties met ons in verband staat.

Ik hoef mijn persoonlijkheid toch niet alleen maar op de volksmassa te projecteren. Als ik voldoende mogelijkheid vind om mij aan de wereld rond mij kenbaar te maken, kan ik tegen het vuur zeggen: Ik wens geen oxygenatieproces aan mijn cellenweefsels. En dan ga ik ongedeerd door de vlammen. U kunt tegen het water zeggen: Verhoog uw oppervlaktespanning, totdat het in staat is het gewicht van mijn wezen te dragen. En het water bevriest a.h.w. onder uw voeten en draagt u. Dit zijn geen wonderen. Het zijn uitzonderlijke gebeurtenissen, inderdaad. In het occultisme hoort men daarvan, maar meer als een legende dan als een werkelijkheid.

Maar waarom zouden wij alleen blijven stilstaan bij hetgeen mensen mogelijk noemen? Wanneer ik mij in mijn ware persoonlijkheid aan de aarde kan mededelen, dan zal de aarde op de eigenschappen van mijn ware persoonlijkheid reageren en zij zal zich voegen naar de behoeften daarvan, omdat de mens t.o.v. de delen van de aarde actief is, terwijl de aarde - gezien haar veel tragere reactietijden voor denkprocessen - passief is. Ik krijg een aanpassing, die zowel het weer kan omvatten als misschien het opbloeien van een plant of het ontluiken van een bloem. Ik ben meester over de situatie.

Dit meesterschap wordt natuurlijk door weinigen geheel bereikt. En degenen, die het bereiken, zullen maar zelden de noodzaak zien om dergelijke "wonderen" te doen. Maar dat neemt niet weg, dat het vermogen om onze persoonlijkheid te projecteren in wat de z.g. dode materie of een lagere levensvorm is, voor ons van groot belang kan zijn. Al is het maar, dat de slang ons niet bijt en de tijger ons niet verscheurt. Al is het maar, dat de boom, die ons schaduw geeft, niet verdort maar weelderig groeit.

Als wij uitgaan van onze werkelijke persoonlijkheid, dan kunnen wij ook iets geven, wat blijvend is. Elke illusie, die wij bij die projectie zonder meer krijgen, vergaat zodra ons denken ophoudt. Onze werkelijke persoonlijkheid is een constante; zij blijft bestaan. En dat wil zeggen, dat de door haar tot stand gebrachte resonanties - ook als geen bewuste wil of gedachte daarmee verbonden is - een zeer lange tijd ongewijzigd kunnen voortbestaan en dat wil eveneens zeggen, dat wij een blijvende beïnvloeding van ons milieu tot stand kunnen brengen.

-:-

ONMOGELIJKHEDEN.

Als ik leef, heb ik mijn beperkingen. Als ik in de stof leef, zijn die beperkingen groter dan in de geest. Er bestaan dus voor mij een aantal dingen, die niet mogelijk zijn. Maar het "onmogelijk zijn" der dingen is afhankelijk van de erkenning van mijn huidige status als de voor mij enig bepalende. Zolang ik erken, dat ik als mens in de materie gebonden ben, is het dwaasheid te verwachten dat ik zal kunnen vliegen. Zodra ik erken, dat de materie slechts een deel is van vele andere voertuigen en dat er daarin wel voertuigen bestaan, die zouden kunnen vliegen, is het misschien mogelijk de capaciteit van een van mijn andere voertuigen uit te breiden tot het stoffelijke en zal ik leviteren.

Hieruit blijkt een probleem, dat men in het practisch occultisme steeds weer tegenkomt: "Het is onmogelijk. Ik wil het wel proberen, maar ik kan het eigenlijk niet geloven." Of: "Ik geloof het wel, maar zou dat voor mij nu wel waar zijn."

Mijn lieve vrienden, alle dingen zijn principieel mogelijk; dat zult u mij toegeven. Als ik aanneem, dat een groot gedeelte voor mij onmogelijk is, dan stel ik daarmee dat ik in het geheel zeer beperkt ben; en toch ben ik deel van dat geheel. Ik heb niet altijd alleen mijn eigen mogelijkheden nodig. Ik kan ook de mogelijkheden van anderen gebruiken.

Als een voerman behoefte heeft aan smeedwerk, dan gaat hij naar de smid. Deze kan hem helpen. Doordat de voerman de smid tot arbeid kan bewegen, kan men zeggen dat hij - wat het resultaat betreft - in feite kan smeden. Dit is wel een zeer spitsvondige redenering, ik geef het toe. Maar waarom zou dit geestelijk niet gelden?

Ik heb natuurlijk mijn beperkingen. En als ik mij redelijk erken voor wat ik ben, dan weet ik dat ook. Maar ik weet ook, dat ik kan werken met en voor een ander. Dat betekent dat elke capaciteit, die ergens ter wereld of ergens in de kosmos aanwezig is, qua resultaat de mijne kan zijn, indien ik bereid ben daar de prijs tegenover te stellen. De onmogelijkheid ligt niet in de bereiking. De onmogelijkheid ligt in het offer, dat wij niet kunnen brengen.

Dit moet u ook zien als een essentieel deel van alle occultisme. Als u geesten oproept, dan brengt u een offer. Als u iets van God vraagt, dan belooft u een offertje te brengen. Als u hoge geesten wilt ontmoeten, ontzegt u zich bepaalde voeding (reiniging); in feite een offer, een prijs die u betaalt.

Wanneer wij het Al bezien, dan zijn er eigenschappen en mogelijkheden, waardoor wij ons voor dit Al aanvaardbaar kunnen maken. Wij moeten dan niet denken in de termen van de zilverstukken, die de voerman aan de smid geeft. Want ten slotte is aanvaardbaarheid in de kosmos iets anders. Aanvaardbaarheid is niet alleen gelegen in de eigenschappen, die je bezit en in datgene, wat kunt geven. Het is deels ook dat, wat je in jezelf tijdelijk onderdrukt. De wijze, waarop je dus de ander reflecteert. Aanvaardbaarheid is in zekere zin harmonie, waarbij de delen in het "ik", die minder harmonisch of disharmonisch zouden zijn, worden onderdrukt - tijdelijk of voorgoed - of eenvoudig worden vernietigd.

Ik heb het hele Al met alle krachten rond mij. Wat voor mij niet mogelijk is, is voor een ander wel mogelijk. De christenen zeggen: "voor God zijn alle dingen mogelijk." Als voor God alle dingen mogelijk zijn, zijn ze ook voor mij mogelijk. Want indien ik opga in God, zo zal Hij datgene, wat voor mij belangrijk is, waar maken. Er is geen onmogelijkheid.

Wilt u aan practisch occultisme doen, dan moet u dus afstand doen van het begrip "onmogelijk". U moet zeggen: Alle dingen eisen hun tijd, hun voorbereiding en eventueel hun prijs. Dat is waar. Maar onmogelijk is niets. Door deze erkenning voorop te stellen, haar jezelf in te prenten, totdat het eigenlijk een gewoonte is geworden zo te reageren - ook als het jezelf betreft, want voor anderen zeg je die dingen gemakkelijker dan voor jezelf - kun je het punt bereiken, waarop je werkelijk het schijnbaar onmogelijke, het voor anderen onmogelijke, gaat waar maken.

Het occultisme is niet het doen geschieden van spectaculaire wonderen. Nogmaals, het is doodgewoon waar maken wat een ander niet mogelijk achtte. Het is werken met krachten of middelen, waarvan de ander misschien het bestaan nog wel kan beseffen, maar waarvan hij die uitwerking niet verwacht. Het occultisme is het onverwachte; niet het onmogelijke.

Wil men aan practisch occultisme doen, dan moet men uitgaan van het standpunt, dat alle dingen mogelijk zijn. En dan moet men ook bereid zijn om, indien iets onmogelijk lijkt en toch noodzakelijk is, te zoeken naar de weg, waardoor het mogelijk wordt gemaakt. En daarvoor gelden deze regels:

Ten eerste: Ken uzelf. Ken uzelf en ga heel goed na, of datgene, wat onmogelijk scheen, belangrijk is; of u er een prijs voor over heeft, als het nodig is.

Ten tweede: Tracht u in te denken welke kracht wel het onmogelijke tot stand kan brengen. En als u daarvoor geen specifieke kracht weet, denk aan God. God omvat alle dingen. Richt u op datgene in God of in een andere kracht, wat kan waarmaken wat u niet kunt waarmaken. Doe dit met de volle intensiteit van uw wezen. U zult dan het gevoel hebben, dat er bepaalde belemmeringen zijn. Hef die belemmeringen op. Dat kan betekenen, dat u dingen moet doen of moet laten, dat u dingen moet weggeven of moet verwerven. Dat voelt u in uzelf. Het is een soort onderbewustzijn. En heel waarschijnlijk zijn de dingen, die u in de stof doet, alleen maar het symbool voor hetgeen er geestelijk in u geschiedt. Maar dan is de harmonie tot stand gebracht.

Indien de harmonie eenmaal is erkend, zeg niet: "Wilt u dit of dat voor mij doen"; maar zeg: "Dit of dat is een feit." Stel de toestand (het schijnbaar onmogelijke) als volbracht en voel nu de kracht in uzelf. Als de spanning zich in u opbouwt, dan weet u dat u het schijnbaar onmogelijke kunt doen. U moet echter niet te veel met uzelf bezig zijn.

Een grote fout van menigeen is, dat hij alle dingen onmogelijk noemt, omdat hij of zij uitgaat van zichzelf.

"Ja, maar ik ben nu eenmaal zo. Ik kan niet anders." Dat betekent: ik wil niet anders. Of: "Ja, anderen denken misschien dat ik zus of zo ben, maar ik ben dat niet." Geen leugens alstublieft! De feiten. Als u werkt met de feiten, als u bereid bent om alles te doen wat noodzakelijk is, dan is niets onmogelijk.

Hier hoort natuurlijk een appendix bij.

Het heeft weinig zin iets, wat voor anderen onmogelijk is, op aarde waar te maken, als het ook niet practisch is. Als Mozes de Rode Zee splijt, dan heeft dat een doel. Als u het zoudt willen doen in de Noordzee, zou het nutteloos zijn.

U leeft in een materiële werkelijkheid. En ofschoon elke factor daarvan door u zou kunnen worden gevarieerd, is dit nu eenmaal de wereld, waarin u leeft. Alles, wat u via het occulte tot stand brengt, moet in die wereld, zoals u haar nu erkent, passen.

U kunt ook niet drie dingen tegelijk doen. U moet eerst één kracht tot werking brengen, één feit creëren, dan de veranderde wereld opnieuw beschouwen en dan pas kan het volgende feit geschieden. Er zijn geen on-

mogelijkheden, maar ons vermogen tot beseffen, tot verwerken, tot projecteren is beperkt.

En dan is er nog iets. Er wordt heel vaak gezegd: Je moet klein beginnen. Dat is misschien wel aardig voor iemand, die er een spelletje van maakt. Maar in de kosmos bestaan er voor deze dingen geen termen als groot of klein. Er is de ware werking van de geestelijke en stoffelijke krachten, waardoor iets mogelijk wordt of zij is er niet. Besef, u kunt net zo goed gehangen worden voor een kalf als voor een worst. U moet dit hier ook zo zien.

Als u weet, dat iets werkelijk belangrijk is, dan moet u niet zeggen: Ik ga eerst kleine stukjes proberen. Maar dan ook meteen het totaal. Omdat wat er nodig is om het kleine tot stand te brengen net zoveel kracht en inspanning vraagt als dat, wat er nodig is om het grote tot stand te brengen. Omdat het grote voor u in uw wereld noodzakelijk is, terwijl het kleine misschien aangenaam, maar in feite overbodig kan zijn.

Dit heeft niets te maken met de wijze, waarop men b.v. leert magnetiseren. Daar gelden andere normen. Voor het werken met occulte krachten echter geldt: Er is geen groot of klein. Er bestaat niets wat onmogelijk is, maar het "ik" moet uitgaan van zijn persoonlijke werkelijkheid, zijn erkende wereld en bereid zijn in zichzelf elke wijziging aan te brengen, die het begeerde kan waarmaken.

:--:--:

FANTASIE.

Wanneer we een kind zien spelen, dan fantaseert het. Het maakt van een stoel een trein, van een stoof misschien een troon en beleeft deze dingen als een soort realiteit. Hoe ouder de mens wordt, hoe meer hij dit vermogen om onwerkelijkheden te beleven in de praktijk verliest. Maar dat neemt niet weg, dat zijn fantasie werkelijk wel blijft werken.

Wat is nu eigenlijk die fantasie? Bij het kind is dat heel vaak een herinnering. In het kind zit het verleden nog veel dichter bij de oppervlakte dan bij de volwassene. Wij zien dan ook heel vaak, dat in fantasie-spelletjes een vorige incarnatie wordt uitgebeeld. Wij zien verder dat het kind - ook alweer door zijn primitiviteit - veel gevoeliger is voor natuurkrachten en heel rustig gesprekken houdt met allerhande geesten, die er werkelijk wel zijn, maar die voor de volwassenen niet bestaan.

Indien we met een volwassene te maken hebben, dan zien we dat hij zich in zijn fantasieën vooral bezighoudt met mogelijkheden. Die mogelijkheden zijn vaak dan wel onwaarschijnlijk, maar ze passen toch binnen het kader van zijn leven. Hij stelt zich b.v. voor wat er zou gebeuren, als de baas hem opslag zou geven; of indien men met een bepaalde man of vrouw zou kunnen trouwen, enz. enz.

Dit voorstellingsleven bouwt dus eigenlijk een secundair bestaan op. Indien het incidentele fantasieën betreft, is dat niet zo ernstig, want hierbij worden alleen maar speels wat mogelijkheden aangestipt, zonder dat men werkelijk daarmee bezig blijft. Maar ernstiger kan het worden, als een mens voortdurend dezelfde fantasieën blijft herhalen; want zij hebben altijd nog betrekking op iets, wat werkelijk kan bestaan. De mens fantaseert geen dingen, die niet reëel kunnen zijn. Wanneer hij denkt aan b.v. draken,

dan bestaan die draken misschien niet zoals hij ze ziet, maar ergens zijn ze er wel. Het is een samenstel van dieren, die hij kent. En zo is zijn fantasie over wat hij zou zijn of zou doen in vele gevallen een samenstel van vele verschillende mogelijkheden, die hij in zich draagt, maar die misschien niet gelijktijdig tot uiting zouden kunnen komen.

Door de fantasiewereld en het werken met de fantasie richt de mens dus eigenlijk zijn hele wezen op mogelijkheden, die niet tot zijn onmiddellijke werkelijkheid behoren. En willen we nu begrijpen wat dat kan inhouden, dan moeten we ons het leven eigenlijk als volgt voorstellen:

Dit is de lijn van de werkelijkheid, waarop we ons bevinden. Daar komt een punt van beslissing en er splitsen zich verschillende mogelijkheden af. Dat is in het verleden ook gebeurd. Stelt u zich een oneindige raat voor, een soort honigraat met allemaal lijnen en splitsingen. De mens zelf leeft van beslissing tot beslissing. Hij heeft steeds een stukje leven, waarop hij geen invloed heeft; dan kan hij een keuze maken en na die keuze volgt weer een stukje leven, waarop hij geen invloed heeft, enz. Zijn geestelijk bestaan, dat zich een beetje heeft vrijgemaakt van wat men tijd en ruimte zou kunnen noemen, kan echter op elk willekeurig punt in die raat opnieuw beginnen.

Men meent nu, dat er in de fantasie geen wetten bestaan. Dat is zeker niet waar. Elke fantasie kent ook haar eigen wetten van oorzaak-en-gevolg. Zij gehoorzaamt aan precies dezelfde normen, die er in de werkelijkheid bestaan. Je kunt de zaak natuurlijk voor jezelf zo prettig mogelijk uitkiezen. En je vergeet dan maar, dat daaraan voor anderen misschien minder prettige aspecten verbonden zijn. De menseneter, die droomt dat hij elke dag een nieuwe zendeling heeft, vergeet waarschijnlijk dat er ergens in het westen gebrek aan roeping zal ontstaan en dat men zich daarover grote zorgen zal maken. Maar hij stelt zich iets voor, dat kan behoren tot de werkelijkheid en daardoor scheidt hij in zijn wezen een affiniteit tot die andere mogelijkheid. En nu gebeurt er iets vreemds:

De persoonlijkheid, zoals ze op dit moment bestaat, past niet in de mogelijkheid, die men zich voortdurend voorstelt. Maar als die persoonlijkheid verandert, dan komt er een moment, dat ze wel past in de mogelijkheid.

De fantasie brengt niet zonder meer de andere mogelijkheid dichterbij, maar zij verandert de mens. Zij verandert zijn denkvermogen en verplaatst het daardoor - geestelijk zowel als stoffelijk - van mogelijkheid tot mogelijkheid, tot er een moment komt, dat hij voor een keuze komt te staan, waarop hij inderdaad het begeerde kan verkrijgen. Een duivels spel, zoals u zult begrijpen. Want wat je nu begeert, zul je misschien niet meer begeren, als je zover bent veranderd. Dan wil je heel iets anders en is de fantasie van nu waardeloos geworden.

Zo zijn er dus heel veel mensen, die eigenlijk doelloos door de ruimte en door het leven zwerven, zichzelf krachtens hun denkbeelden en hun voorstellingen steeds veranderend en steeds bereikend wat ze willen op het moment, dat het voor hen waardeloos is geworden. Om daarin verandering te brengen hebben we in de eerste plaats dus wel nodig een zekere gerichtheid van de fantasiewereld.

In het kind is dat gemakkelijk genoeg. Het kind gebruikt zijn fantasiewereld om zich tussen het heden en het verleden te oriënteren. Het versmelt heden en verleden. En al ziet het in de stoof nu een troon, het vindt het helemaal niet vreemd, dat het gelijktijdig ook een stoof blijft.

De volwassene doet dat niet. De volwassene wil de waarden helemaal verschillend hebben. Maar als je ze nu eens zou kunnen versmelten. Als je de droom van de grote genezer, de grote zakenman, de grote magiër, de alomgeroemde beauty, enz. als je die alle nu eens zou kunnen aanpassen aan

hetgeen nu bestaat, als je zou beseffen dat die waarden van de fantasie ook op het heden ten dele toepasselijk zijn, dan leef je - voorlopig althans - in twee werkelijkheden.

Dat is voor velen een oude, bekende klank. Je hebt de werkelijkheid van de voorstellingswereld en de werkelijkheid van je leven. Maar omdat je die twee zoveel mogelijk identificeert, ga je de werkingen, die als actie (dus als persoonlijk werk) in de fantasiewereld bestaan, overbrengen naar de werkelijkheid. Omgekeerd ga je de problemen en de moeilijkheden, die hier onoplosbaar zijn, verplaatsen naar de fantasiewereld, waar ze oplosbaar zijn. Er is dus een uitwisselingsmogelijkheid geschapen tussen de wereld van de fantasie en de wereld van de werkelijkheid.

De mensen zijn dan wel geneigd te zeggen: Ach, zo iemand is eigenlijk maar een dwaas. Hij leeft met allerhande dingen, die niet echt zijn. Dat kan voor anderen volkomen waar zijn. Maar gaat het er nu wel om, of wij nu leven in een wereld, die precies beantwoordt aan de normen van een ander? Is het niet veel belangrijker, dat wij resultaten bereiken?

De wereld van de fantasie geeft ons resultaten daar, waar de strakke, aan normen gebonden wereld van de werkelijkheid dit niet doet. De vrijheid, die wij vinden om uit een oneindig aantal mogelijkheden een willekeurig beginpunt te vinden en daarvan uit te gaan, geeft ons de optimale mogelijkheid om een oplossing te vinden voor onze problemen en om in het leven voor onszelf toch nog waar te maken, wat we zelf willen. Hoe meer we de voorstellingswereld aan de werkelijkheid binden, des te meer we haar beperken. Maar hoe meer wij een absolute scheiding maken tussen onze werkelijkheid en de voorstellingswereld, des te kleiner de mogelijkheid is, dat we werkelijke resultaten hebben.

Nu zou ik zeggen: Fantasie heeft alleen dan zin, indien ze iets tot stand brengt, iets creëert. En dat creatief vermogen van mens blijkt altijd weer terug te vallen op de fantasie. / de

De wetenschapsmens, die werkelijk iets ontdekt, doet dit niet, omdat hij nuchter en logisch heeft gedacht, maar omdat hij heeft gespeeld met de waarden van de werkelijkheid volgens normen, die niet tot die werkelijkheid behoren. De kunstenaar, die iets schept, werkt iets uit, dat - in zijn fantasie misschien onvergelykelijk veel schoner - een nieuwe uitdrukking op aarde schept. En op deze manier moeten wij ook te werk gaan.

Wij fantaseren; daar is helemaal geen bezwaar tegen. Maar die fantasie moet een doel hebben, dat in onze eigen wereld ligt. Als dat doel in onze eigen wereld ligt, brengen wij de verwezenlijking steeds dichterbij. Daarbij moeten we in de fantasiewereld geloven in wat we doen. Het moet geen spel zijn. Zoals het kind op een ogenblik gelooft, dat het koning is en gelijktijdig weet dat het kind is, zo moeten wij leren dat onze fantasiewereld volledig waar is en dat daarnaast toch de werkelijkheid bestaat.

Hebben wij twee gelijkwaardige werkelijkheden bereikt, dan zal nl. alles, wat ergens een punt van aanraking heeft, overdrachtelijk zijn. Daar kunnen we de zaak uitwisselen. Als mijn probleem in de fantasiewereld en in de werkelijkheid gelijk is, kunnen de oplossingen in beide werelden divergeren; ze lopen een andere richting uit. Dat is normaal. Maar als ik mijn definitie van het probleem geef in mijn fantasiewereld, dan zal dit van toepassing zijn op de werkelijkheid. Daar, waar een punt van gelijkwaardigheid bestaat tussen de voorstellings- of fantasiewereld van de mens en zijn realiteit, zal hij de krachten van de fantasiewereld en de daarin vaak door hem persoonlijk geschapen wetten van toepassing kunnen verklaren op zijn eigen wereld; en omgekeerd.

Fantasie is dus niet alleen maar speelgoed. Het is ook niet alleen een vlucht uit de realiteit. Het is een mogelijkheid om jezelf a.h.w. vrij te maken van vele beperkingen; en die zijn heel wat meer dan u denkt. U bent beperkt in uw redelijk werkelijkheidsbesef door uw vroegere ervaringen.

gen, door hetgeen u geleerd hebt. Of dat juist is of niet, of uw ervaringen juist zijn of onjuist, doet niet ter zake. Zij bepalen - juist of onjuist - hoe u deze wereld ziet, wat u meent daarin te kunnen doen.

Maar uw fantasiewereld stelt misschien een willekeurige persoonlijkheid of een willekeurige wereld. Zij kiest uit de vele mogelijkheden, die er zijn, eenvoudig enkele, die aardig zijn. Zij combineert elementen, die redelijk gezien niet te combineren zijn.

Nu denkt u, dat dat weinig zal uithalen. Maar hoe denkt u, dat b.v. de chemie tot stand is gekomen? Die is niet tot stand gekomen door redelijk denken, maar doordat men eenvoudig, zoals men zegt, inspiratief wat fantaseerde met de bestanddelen van de werkelijkheid.

En hoe denkt u dat uw moderne cultuur en beschaving zijn ontstaan? Uit de rede? Ach, welneen. Uit de fantasie. Dat die fantasie overal een rol speelt, zien we steeds weer.

Waarom moest men in de Franse Revolutie God dood verklaren en gelijktijdig een godin van de Rede vereren? Ziet u niet hoe eigenaardig, hoe dwaas eigenlijk dat is? Maar het begrip van de revolutie hield iets anders in. Degenen, die aan revolutie dachten, wilden eigenlijk God niet dood hebben, want met het onbekende wisten ze geen weg. Ze wilden het niet zien als een willekeurige kracht. En zo schiepen zij een beeld van de godin der Rede en daarmee het begin van uw moderne beschaving.

U denkt misschien, dat de beschaving ouder is. Dat kan gelden voor uw kerken, uw paleizen, uw meubels, maar niet voor de mensen. De mensen zijn pas gaan groeien, toen de revolutie in Frankrijk - die overigens overal haar sporen heeft achtergelaten - de mens ertoe bracht zelf te denken, om te treden buiten het vaststaande kader van zijn dagelijks bestaan. En dat is de grote kunst eigenlijk altijd weer.

Fantaseren op zich is een zinloos spel. Het is aardig. Het kan je helpen in slaap te komen of een slapeloze nacht door te komen. Maar fantaseren met inhoud wil zeggen: spelen met de waarden, die de werkelijkheid kent; nieuwe combinaties, nieuwe mogelijkheden zoeken.

In uzelf is er meer dan alleen maar redelijk besef. Er is niet alleen de herinnering en de ervaring en wat u heeft geleerd. Er is het onderbewustzijn, dat veel meer heeft geregistreerd en waargenomen dan u zich ooit te binnen zult kunnen brengen. Er is een bovenbewustzijn, waardoor u verbonden bent met de gehele mensheid en de voor die mensheid belangrijke tendensen en indrukken in uzelf ervaart. Er is geestelijk bestaan. U bent verbonden met andere werelden en sferen. Al die factoren spelen mee in uw fantasiewereld; niet in uw concrete werkelijkheid. Daarom zou men eigenlijk kunnen stellen, dat de mens pas volledig leeft in de fantasiewereld. Hij leeft daar volledig, omdat hij zijn hele wezen inzet en niet een deel ervan. Dan is het ook logisch de conclusie te trekken:

Als je je gehele wezen in een fantasiewereld inzet, is zo de logische loopplank om de totaliteit van je wezen en van je persoonlijkheid ook in de materie te openbaren.

Er zijn mensen, die de fantasie willen verwerpen. Zij zeggen: Wij zijn mystici. Wij gaan God mystiek in onszelf beleven. Is dat dan geen fantasie? Is dat ook niet een willekeurig combineren v. delen van de werkelijkheid in jezelf en wel buiten de normale en redelijke wetten om?

Weer anderen zeggen, dat zij magisch willen werken. Zij zullen alles doen volgens bovennatuurlijke wetten. Maar zijn die bovennatuurlijke wetten dan ook niet deel van de natuur? Is niet hun erkennen daarvan een soort fantasie, waardoor zij hun eigen werkelijkheid opeen nieuwe manier kunnen benaderen?

Laten we niet al te veel spreken over de fantasie als een onbruikbaar iets. Als iets, wat goed is voor kereltjes, die romans schrijven en voor dames, die damesblaadjes volpennen. Neen, de fantasie is een kostbaar werkmiddel, waardoor wij onze stoffelijke en onze geestelijke voorstel-

lingswereld en al wat ertussen ligt kunnen samenbrengen in één geheel. Waarbij wij - zonder misschien te beseffen hoe we het doen - de mogelijkheden, die er voor ons bestaan, nagaan. En als we die mogelijkheden dan durven enten op de feiten van vandaag en niet alleen op de wensdromen die we hebben, dan hebben we daarin - geloof ik - een middel om niet alleen meer bewust te leven, maar ook om juister, beter en vollediger mens te zijn.

Daarom wilde ik in dit onderwerpje een lans breken voor de fantasie. Verwerp haar niet zonder meer. Zij is de profetie, die morgen verkondigt, maar zij is ook de onbewuste erkenning van wat vandaag mogelijk zou zijn, indien men afstand zou willen doen van alle redelijke normen en beperkingen in deze wereld, die geen werkelijke basis hebben in de feiten.

-:-

K O S M O S .

Kosmos; complex geheel, bezield door ene kracht en toch met vele eigenschappen. Eén wezen, waaruit vele wezens uitgaan, als vele handen of tentakels, die grijpen naar de materie die ongevormd is, die de geest gestalte geven. Voortdurende resonantie met je eigen oorsprong. Verbondenheid met het oneindige, met het begin van alle dingen door datgeen, wat je tot stand heeft gebracht. Zo is het leven.

Het leven is niet slechts dag en nacht, zoals de mens zegt: dag van leven en nacht van dood. Het is het voortdurend verdergaan van bestaan in wisselende fasen, maar steeds verbonden met één kracht, één invloed. Steeds één weg volgende, die ten slotte tot God voert. Het heeft de schijnbare spiraal van het noodlot, waarbij steeds hetzelfde zich herhaalt, omdat de mens niet in staat is te beseffen, hoe de volledigheid van de daad in zichzelf te verwerken.

Wij zijn de scheppers en het geschapene tegelijk. Daar, waar in ons de Kracht werkt, scheppen wij de kracht. En zo de kracht voldoende sterk geschapen is, zijn wij de kracht en aan de Kracht gelijk. En uit de Kracht gaan wij verder en worden tot eenheid met dat, wat deze Kracht heeft voortgebracht, totdat wij zijn dat, wat de Kracht heeft voortgebracht en op het eind verdrinkend in de oneidigheid en misschien toch een-zijn met de God, Die alles heeft geschapen.

Kosmos is een veelheid van dingen, die toch een eenheid is. Niets kan de eenheid, de verbondenheid verbreken. Alleen de gedachte, de illusie, scheidt grenzen. Maar zonder grenzen en totaal verbonden is de werkelijkheid. Alleen de gedachte, het bewustzijn, het besef, scheidt verschillende wegen. Maar alles is één grote weg tot de eind-bereiking.

Alleen het bewustzijn scheidt de tijd. Maar er is geen tijd; er is alleen één oneindige werkelijkheid, waar wij door dolende, totdat wij onszelf hebben gevonden. Want waarlijk de kosmos is de tuin, waarin wij dwalen, totdat wij onszelf vinden en erkennen.

Zelf-erkenning, uit de zelferkenning Godserkenning, dat is het Doel.

Zelfbeheersing en daaruit de vrijwillige onderwerping aan het grote Doel, dat wij erkennen in alle dingen, dat is de Bestemming.

Leven. Leven, onverschillig hoe, vol en intens, levend met de geest, levend met de materie, gaande door eeuwen en sferen en door vele werelden, dat is het Middel.

De kosmos is onze weg tot God. En God is voor ons de kosmos. Want Hij spreekt tot ons uit alle dingen.

:--: